

Dziennik Urzędowy L 162

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51

21 czerwca 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 583/2008 z dnia 20 czerwca 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 584/2008 z dnia 20 czerwca 2008 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonelli enteritidis* i *Salmonelli typhimurium* u indyków ⁽¹⁾ 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 585/2008 z dnia 19 czerwca 2008 r. ustanawiające zakaz połowów dorsza na obszarze Kattegat przez statki pływające pod banderą Szwecji 9

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/54/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 95/50/WE w sprawie ujednoliconych procedur kontroli drogowego transportu towarów niebezpiecznych w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji 11

- ★ Dyrektywa Komisji 2008/62/WE z dnia 20 czerwca 2008 r. przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian ⁽¹⁾ 13
- ★ Dyrektywa Komisji 2008/63/WE z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie konkurencji na rynkach końcowych urządzeń telekomunikacyjnych (Wersja skodyfikowana) ⁽¹⁾ 20

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 586/2008/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. zmieniająca decyzję nr 896/2006/WE wprowadzającą uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium 27

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Parlament Europejski i Rada

2008/469/WE:

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności UE zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. zawartego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami 30

Komisja

2008/470/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 7 maja 2008 r. dotycząca tymczasowego zakazu stosowania i sprzedaży w Austrii zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy (*Zea mays* L. linii T25) zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 1715) ⁽¹⁾ .. 31

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

ZALECENIA

Komisja

2008/471/WE:

- ★ **Zalecenie Komisji z dnia 30 maja 2008 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do następujących substancji: trójchloroetylen, benzen, 2-metoksy-2-metylobutan** (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2271) ⁽¹⁾ 34

2008/472/WE:

- ★ **Zalecenie Komisji z dnia 30 maja 2008 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie ryzyka stwarzanego przez następujące substancje: chlorek 2,3-epoksypropylotrimetyloamoniowy (EPTAC), chlorek (3-chloro-2-hydroksypropylo) trimetyloamoniowy (CHPTAC) oraz heksachlorocyklopentadien** (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2316) ⁽¹⁾ 37

2008/473/WE:

- ★ **Zalecenie Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r. dotyczące ograniczenia odpowiedzialności cywilnej biegłych rewidentów oraz firm audytorskich przeprowadzających ustawowe badania sprawozdań finansowych** (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2274) ⁽¹⁾ 39

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 583/2008

z dnia 20 czerwca 2008 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 czerwca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 20 czerwca 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	41,8
	MK	34,1
	TR	59,0
	ZZ	45,0
0707 00 05	JO	151,2
	MK	24,1
	TR	134,5
	ZZ	103,3
0709 90 70	TR	101,1
	ZZ	101,1
0805 50 10	AR	109,6
	EG	120,2
	TR	135,6
	US	99,2
	ZA	103,7
	ZZ	113,7
0808 10 80	AR	169,1
	BR	88,0
	CL	103,6
	CN	91,0
	NZ	118,7
	US	91,0
	UY	58,3
	ZA	97,1
	ZZ	102,1
0809 10 00	IL	89,8
	TR	193,8
	US	236,6
	ZZ	173,4
0809 20 95	TR	388,7
	US	379,0
	ZZ	383,9
0809 30 10, 0809 30 90	EG	182,1
	US	191,8
	ZZ	187,0
0809 40 05	IL	121,3
	TR	131,9
	ZZ	126,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 584/2008

z dnia 20 czerwca 2008 r.

wykonujące rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonelli enteritidis* i *Salmonelli typhimurium* u indyków

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1 i art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 jest zapewnienie podjęcia właściwych i skutecznych środków w zakresie wykrywania i zwalczania salmonelli oraz innych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych na wszystkich stosownych etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w szczególności na etapie produkcji pierwotnej, w celu ograniczenia częstości ich występowania i zmniejszenia zagrożenia, jakie stanowią one dla zdrowia publicznego.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 przewiduje ustanowienie celu wspólnotowego dotyczącego ograniczenia częstości występowania u indyków wszystkich serotypów salmonelli mających znaczenie dla zdrowia publicznego na etapie produkcji pierwotnej. Ograniczenie to jest istotne, ponieważ zgodnie z tym rozporządzeniem od dnia 12 grudnia 2010 r. w odniesieniu do świeżego mięsa pochodzącego z zakażonych stad indyków będą stosowane rygorystyczne środki. W szczególności świeże mięso drobiowe, w tym mięso indyków, nie może być wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, chyba że spełnia następujące kryterium: „*Salmonella*: nie stwierdzono obecności w 25 gramach”.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 stanowi, że wspólnotowy cel ma obejmować liczbowe wyrażenie maksymalnej wartości procentowej jednostek epidemiologicznych z wynikiem pozytywnym i/lub minimalnej wartości procentowej ograniczenia liczby jednostek epidemiologicznych z wynikiem pozytywnym, maksymalny termin, w jakim cel musi zostać osiągnięty oraz określenie systemów badawczych koniecznych do zweryfikowania, czy cel został osiągnięty. W stosownych przypadkach ma ono również obejmować określenie serotypów o znaczeniu dla zdrowia publicznego.

- (4) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 stanowi, że przy określaniu celów wspólnotowych należy uwzględnić doświadczenia zdobyte w ramach obowiązujących krajowych środków kontroli oraz informacje przedłożone Komisji lub Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności w ramach obowiązujących wymogów wspólnotowych, w szczególności w ramach informacji przewidzianych w dyrektywie 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych⁽²⁾, w szczególności w jej art. 5.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 stanowi, że przy określaniu każdego celu wspólnotowego Komisja dostarcza analizę jego przewidywanych kosztów oraz korzyści. Niemniej jednak, w drodze odstępstwa możliwe jest określenie na okres przejściowy celu wspólnotowego dla indyków, w zakresie *Salmonelli enteritidis* oraz *Salmonelli typhimurium*, bez przeprowadzenia takiej analizy.
- (6) Zebrano zatem porównywalne dane na temat częstości występowania serotypów *Salmonelli* w stadach indyków w państwach członkowskich, zgodnie z decyzją Komisji 2006/662/WE z dnia 29 września 2006 r. w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty na rzecz badania podstawowego dotyczącego występowania bakterii salmonelli u indyków prowadzonego w państwach członkowskich⁽³⁾.
- (7) Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 przewiduje, że w okresie przejściowym trwającym trzy lata cel wspólnotowy w odniesieniu do indyków ma objąć *Salmonellę enteritidis* i *Salmonellę typhimurium*. Po tym okresie można uwzględnić inne serotypy mające znaczenie dla zdrowia publicznego.
- (8) Aby móc sprawdzać postępy w realizacji celu wspólnotowego, należy w niniejszym rozporządzeniu wskazać konieczność powtarzania pobierania próbek w stadach indyków.
- (9) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 skonsultowano się z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w sprawie ustanowienia celu wspólnotowego w odniesieniu do indyków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1237/2007 (Dz.U. L 280 z 24.10.2007, s. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Rady 2006/104/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 352).

⁽³⁾ Dz.U. L 272 z 3.10.2006, s. 22.

- (10) Grupa Zadaniowa EFSA ds. Gromadzenia Danych o Chorobach Odzwierzęcych przyjęła dnia 28 kwietnia 2008 r. sprawozdanie z analizy badań występowania *Salmonelli* w stadach indyków w UE, w latach 2006–2007 (Report on the Analysis of the baseline survey on the prevalence of *Salmonella* in flocks of turkeys in the EU, 2006–2007, Part A: *Salmonella* prevalence estimates).
- (11) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 646/2007 z dnia 12 czerwca 2007 r. wykonującym rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wspólnotowego celu ograniczenia częstości występowania *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium* u brojlerów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1091/2005⁽¹⁾ należy użyć przynajmniej dwóch par okładzin na buty/skarpety, aby w stadach brojlerów pobrać próbki w kierunku *Salmonelli*. Nowe dowody naukowe świadczą o tym, że użycie jednej pary okładzin butów/skarpet w połączeniu z próbką kurzu jest przynajmniej tak skuteczne, jak pobieranie próbek dwoma parami okładzin butów/skarpet. Takie połączenie powinno być więc dozwolone jako alternatywna metoda pobierania próbek, w związku z czym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 646/2007.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel wspólnotowy

1. Cel wspólnotowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 2160/2003, dotyczący ograniczenia występowania *Salmonelli enteritidis* i *Salmonelli typhimurium* u indyków („cel wspólnotowy”), jest następujący:
- a) ograniczenie maksymalnej wartości procentowej stad indyków rzeźnych z wynikiem pozytywnym w odniesieniu do *Salmonelli enteritidis* oraz *Salmonelli typhimurium* do 1% lub mniej do dnia 31 grudnia 2012 r.; oraz
- b) ograniczenie maksymalnej wartości procentowej dorosłych stad hodowlanych indyków z wynikiem pozytywnym

w odniesieniu do *Salmonelli enteritidis* oraz *Salmonelli typhimurium* do 1% lub mniej do dnia 31 grudnia 2012 r.

Jednakże w państwach członkowskich, w których istnieje mniej niż 100 dorosłych stad hodowlanych bądź stad indyków rzeźnych, cel wspólnotowy wynosi nie więcej niż jedno stado dorosłe hodowlane lub stado indyków rzeźnych z wynikiem pozytywnym do dnia 31 grudnia 2012 r.

2. System badawczy, przy pomocy którego sprawdza się postępy w realizacji celu wspólnotowego, jest określony w załączniku.

3. Komisja bierze pod uwagę przegląd celu i systemu badawczego opisanego w załączniku, w oparciu o doświadczenia zdobyte w 2010 r., czyli w ciągu pierwszego roku narodowych programów kontroli, jak określono w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003.

Artykuł 2

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 646/2007

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 646/2007 dodaje się akapity w brzmieniu:

1) pod koniec pkt 2:

„Właściwy organ może również zdecydować o użyciu jednej pary okładzin na buty na 100 % powierzchni brojlerni w połączeniu z próbką kurzu, pobieraną w wielu miejscach w całej brojlerni z powierzchni charakteryzujących się widoczną obecnością kurzu.”;

2) po drugim akapicie w ppkt 3.1:

„Zaleca się oddzielną analizę próbki kurzu. Właściwy organ może jednak zdecydować o przeanalizowaniu tej próbki razem z parą okładzin na buty/skarpety.”.

Artykuł 3

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2 stosuje się od dnia 1 lipca 2008 r., a art. 1 ust. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Androulla VASSILIOU

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 151 z 13.6.2007, s. 21.

ZAŁĄCZNIK

System badawczy konieczny do sprawdzania postępów w realizacji celu wspólnotowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2**1. Częstotliwość i sposób pobierania próbek**

- a) Pobieranie próbek odnosi się do wszystkich stad indyków rzeźnych i hodowlanych objętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 2160/2003.
- b) Pobieranie próbek w stadach indyków przeprowadza właściwy organ z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze.
 - (i) Pobieranie próbek w stadach indyków rzeźnych i hodowlanych z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze odbywa się zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 w ciągu trzech tygodni przed przemieszczeniem ptaków do rzeźni. Wyniki pozostają ważne tylko przez okres najwyżej sześciu miesięcy po pobraniu próbek, konieczne może być zatem powtórzenie czynności pobierania próbek w tym samym stadzie.
 - (ii) Ponadto pobieranie próbek w stadach indyków hodowlanych z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze odbywa się:
 - w stadach w okresie odchowu: jednodniowych, czterotygodniowych oraz na dwa tygodnie przed osiągnięciem fazy nieśności lub przeniesieniem do jednostki nieśnej,
 - w stadach dorosłych: przynajmniej co trzy tygodnie w fazie nieśności w gospodarstwie lub w wylęgarni.
 - (iii) Pobieranie próbek przez właściwy organ jest prowadzone co najmniej:
 - raz w roku we wszystkich stadach w 10 % gospodarstw utrzymujących co najmniej 250 dorosłych indyków hodowlanych między 30 a 45 tygodniem życia, jak również we wszystkich gospodarstwach, w których w ciągu wcześniejszych 12 miesięcy wykryto *Salmonellę enteritidis* lub *Salmonellę typhimurium* oraz we wszystkich gospodarstwach utrzymujących stada elitarne, praprarodzicielskie i prarodzicielskie indyków; takie pobieranie próbek może się również odbywać w wylęgarni,
 - we wszystkich gospodarstwach w przypadku wykrycia *Salmonelli enteritidis* lub *Salmonelli typhimurium* w próbkach pobranych w wylęgarni przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze lub w ramach kontroli urzędowych, w celu zbadania pochodzenia zakażenia,
 - raz w roku we wszystkich stadach w 10 % gospodarstw utrzymujących przynajmniej 500 indyków rzeźnych, a ponadto:
 - we wszystkich stadach w gospodarstwie, jeżeli w jednym stadzie uzyskano pozytywny wynik badania na *Salmonellę enteritidis* lub *Salmonellę typhimurium* na podstawie próbek pobranych przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze, chyba że mięso indyków z tych stad jest przeznaczone do przemysłowej obróbki cieplnej lub innego rodzaju obróbki eliminującego *Salmonellę*, oraz
 - we wszystkich stadach w gospodarstwie, jeżeli w jednym stadzie uzyskano pozytywny wynik badania na *Salmonellę enteritidis* lub *Salmonellę typhimurium* w poprzedniej fazie pobierania próbek przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze, oraz
 - za każdym razem, gdy właściwy organ uzna to za niezbędne.

Pobranie próbek przeprowadzone przez właściwy organ może zastąpić pobranie próbek z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze.

2. Procedura pobierania próbek**2.1. Pobieranie próbek w wylęgarni**

Pobieranie próbek odbywa się w wylęgarni zgodnie z przepisami określonymi w ppkt 2.2.1 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1003/2005 ⁽¹⁾.

2.2. Pobieranie próbek w gospodarstwie**2.2.1. Indyki hodowlane**

Pobieranie próbek odbywa się zgodnie z przepisami określonymi w ppkt 2.2.2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1003/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. L 170 z 1.7.2005, s. 12.

2.2.2. Indyki rzeźne

Należy użyć co najmniej dwóch par okładzin na buty/skarpety. W przypadku stad indyków chowanych na wolnym wybiegu próbki pobiera się jedynie w obrębie pomieszczenia. Wszystkie okładziny na buty/skarpety muszą być zgromadzone w jednej próbce.

W stadach poniżej 100 indyków, gdzie nie można zastosować okładzin na buty/skarpety, ponieważ dostęp do pomieszczenia nie jest możliwy, okładziny można założyć na ręce w rękawicach i potrzebę o powierzchnię zanieczyszczoną świeżymi odchodami, lub gdy nie jest to wykonalne, zastosować inne techniki pobierania próbek odchodów.

Przed założeniem okładzin na buty/skarpety powierzchnię okładzin na buty/skarpety należy nawilżyć roztworem maksymalnego odzysku (MRD: 0,8 % chlorku sodu, 0,1 % peptonu w sterylnej dejonizowanej wodzie) lub sterylną wodą lub innym roztworem zaakceptowanym przez krajowe laboratorium referencyjne, o którym mowa w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003. Nie wolno używać do tego celu wody z fermy zawierającej środki przeciwdrobnoustrojowe lub inne środki odkażające. Najprostszym sposobem nawilżenia okładzin na buty jest wlanie płynu do środka przed ich założeniem. Przed użyciem okładzin na buty lub skarpet można również zastosować autoklaw z roztworem w torebce lub słoiku autoklawu. Roztwór można też zastosować po założeniu butów przy użyciu aerozolu lub tryskawki.

Należy dopilnować, aby wszystkie części pomieszczenia były proporcjonalnie uwzględnione w próbce. Każda para powinna odpowiadać około 50 % powierzchni pomieszczenia.

Właściwy organ może również zdecydować o użyciu jednej pary okładzin na buty na 100 % powierzchni pomieszczenia w połączeniu z próbką kurzu, pobraną w wielu miejscach całego pomieszczenia z powierzchni charakteryzujących się widoczną obecnością kurzu.

Po zakończeniu pobierania próbek należy zdjąć okładziny na buty/skarpety, tak aby nie usunąć przylegającego do nich materiału. Aby zachować materiał, okładziny na buty można odwrócić na drugą stronę. Należy je umieścić w torebce lub w naczyniu i opatrzyć opisem.

Właściwy organ nadzoruje podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, gwarantując właściwe stosowanie procedury pobierania próbek.

W przypadku pobierania próbek przez właściwy organ w związku z podejrzeniem zakażenia *Salmonellą* w stadzie w danym gospodarstwie i we wszystkich innych przypadkach uznanych za stosowne wystarczy, aby właściwy organ przeprowadził kolejne odpowiednie badania, tak aby stosowanie środków przeciwbakteryjnych w stadach indyków nie wpływało na wyniki badań na *Salmonellę* w tych stadach.

W przypadku, gdy nie zostaną wykryte *Salmonella enteritidis* ani *Salmonella typhimurium*, a zostaną wykryte środki przeciwdrobnoustrojowe lub efekt hamujący mnożenie się bakterii, dane stado indyków uznaje się za zakażone w rozumieniu celu wspólnotowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2.

3. Badanie próbek

3.1. Transport i przygotowanie próbek

Próbki są przesyłane przesyłką ekspresową lub kurierską do laboratoriów, o których mowa w art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003, w ciągu 24 godzin od ich pobrania. Jeżeli próbki nie zostaną wysłane w ciągu 24 godzin, należy je przechowywać w chłodniarce. W laboratorium próbki powinny być przechowywane w stanie schłodzonym aż do badania, które powinno rozpocząć się w ciągu 48 godzin po ich przyjęciu oraz w ciągu 96 godzin po pobraniu próbek.

Należy ostrożnie rozpakować parę (pary) okładzin na buty/skarpety, aby uniknąć usunięcia przylegających odchodów, zebrać je i umieścić w 225 ml zbuforowanej wody peptonowej (BPW), ogrzanej wcześniej do temperatury pokojowej. Okładziny na buty/skarpety powinny być w całości zanurzone w BPW, konieczne może być więc dodanie większej ilości BPW.

Zaleca się oddzielną analizę próbki kurzu. Właściwy organ może jednak zdecydować o przeanalizowaniu tej próbki razem z parą okładzin na buty/skarpety.

Należy wirować próbki do pełnego nasycenia, następnie kontynuować hodowlę zgodnie z metodą wykrywania opisaną w pkt 3.2.

Pobieranie próbek (np. z wylęgarni) odbywa się zgodnie z przepisami określonymi w ppkt 2.2.2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1003/2005.

Jeżeli uzgodnione zostaną normy ISO dotyczące przygotowywania odchodów do badań na wykrycie *Salmonelli*, mają one zastosowanie i zastępują przepisy dotyczące przygotowania próbek określone w tym punkcie.

3.2. Metoda wykrywania

Należy stosować metodę wykrywania zalecaną przez wspólnotowe laboratorium referencyjne (CRL) ds. badania salmonelli w Bilthoven w Niderlandach.

Metoda ta jest opisana w załączniku D do normy ISO 6579 (2002): „Detection of *Salmonella* spp. in animal faeces and in samples of the primary production stage” (Wykrywanie *Salmonelli* spp. w odchodach zwierzęcych oraz w próbkach z pierwotnego etapu produkcji). Należy stosować najbardziej aktualną wersję załącznika D.

W tej metodzie wykrywania w charakterze pojedynczego ośrodka selektywnego wzbogacania stosuje się ośrodek półstały (zmodyfikowany półstały ośrodek Rappaporta-Vassiladis, MSRV).

3.3. Określanie serotypów

Przynajmniej jeden izolat z każdej próbki powinien zostać oznaczony przy użyciu schematu Kaufmanna-White'a.

3.4. Metody alternatywne

W odniesieniu do próbek pobieranych z inicjatywy podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze, zamiast metod przygotowywania próbek, wykrywania i określania serotypów, przewidzianych w ppkt 3.1, 3.2 i 3.3 niniejszego załącznika, można zastosować metody analizy przewidziane w art. 11 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 ⁽¹⁾, jeżeli zostały one zatwierdzone zgodnie z EN/ISO 16140/2003.

3.5. Przechowywanie szczepów

Laboratoria dopilnowują, aby przynajmniej jeden wyizolowany szczep *Salmonelli* spp. rocznie na pomieszczenie był pobierany przez właściwy organ i przechowywany do celów przeprowadzenia w przyszłości fagotypowania lub oznaczania wrażliwości na środki przeciwdrobnoustrojowe, z zastosowaniem zwykłych metod zbioru kultury, które muszą zapewniać integralność szczepów przez co najmniej dwa lata.

4. Wyniki i sprawozdawczość

4.1. Wykrywanie *Salmonelli enteritidis* lub *Salmonelli typhimurium*

Laboratorium niezwłocznie zgłasza wszystkie przypadki wykrycia *Salmonelli enteritidis* lub *Salmonelli typhimurium* właściwemu organowi, podając przy tym dane gospodarstwa i stada.

4.2. Obliczanie częstości występowania dla sprawdzenia celu wspólnotowego

Stado indyków jest uważane za pozytywne na potrzeby sprawdzenia realizacji celu wspólnotowego, jeśli kiedykolwiek wykryto obecność *Salmonelli enteritidis* lub *Salmonelli typhimurium* (innych niż szczepy szczepionki) w stadzie.

Stada indyków o wyniku pozytywnym są liczone tylko raz dla serii, bez względu na liczbę przeprowadzonych operacji pobierania próbek i badań, a informacje o nich są przekazywane tylko w pierwszym roku, w którym próba była pozytywna.

Częstość występowania oblicza się oddzielnie dla stad indyków rzeźnych i dorosłych stad indyków hodowlanych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

4.3. Sprawozdania roczne

Sprawozdania roczne zawierają:

- a) łączną liczbę stad indyków rzeźnych i dorosłych indyków hodowlanych, z których właściwy organ lub podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze pobrał próbki;
- b) łączną liczbę stad indyków rzeźnych i dorosłych indyków hodowlanych, zakażonych *Salmonellą enteritidis* lub *Salmonellą typhimurium*;
- c) wszystkie serotypy wyizolowanej *Salmonelli* (w tym serotypy inne niż *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium*) oraz liczbę stad zakażonych na serotyp;
- d) objaśnienia do wyników, w szczególności dotyczących wyjątkowych przypadków.

Wyniki i wszelkie dodatkowe istotne informacje są przekazywane w ramach sprawozdania na temat tendencji i źródeł, przewidzianego w art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/99/WE ⁽¹⁾.

4.4. Informacje dodatkowe

Dla celów analizy dokonywanej na poziomie krajowym lub przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, i na jego prośbę, należy udostępnić co najmniej następujące informacje o każdym zbadanym stadzie indyków:

- a) próbki pobrane przez właściwy organ lub przez podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze;
 - b) informacje dotyczące gospodarstwa, które pozostają bez zmian w miarę upływu czasu;
 - c) informacje dotyczące pomieszczenia, które pozostają bez zmian w miarę upływu czasu;
 - d) miesiąc pobrania próbki.
-

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 585/2008**z dnia 19 czerwca 2008 r.****ustanawiające zakaz połowów dorsza na obszarze Kattegat przez statki pływające pod banderą Szwecji**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾, w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/2008 z dnia 16 stycznia 2008 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2008 r. i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽³⁾, określa kwoty na rok 2008.
- (2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy stada w nim określonego przyznaną na 2008 r.

- (3) Należy zatem zakazać połowów, przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Wyczerpanie kwoty**

Kwotę połowową przyznaną na 2008 r. państwu członkowskiemu określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do stada w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem wymienionym w tym załączniku.

Artykuł 2**Zakazy**

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Zakazuje się przechowywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb pochodzących z tego stada złowionych przez te statki po tej dacie.

Artykuł 3**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Fokion FOTIADIS

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1967/2006 (Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11), ostatnie sprostowanie w Dz.U. L 36 z 8.2.2007, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2008, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Nr	10/T&Q
Państwo członkowskie	SWE
Stado	COD/03AS.
Gatunek	Dorsz (<i>Gadus morhua</i>)
Obszar	Kattegat
Data	19.5.2008

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/54/WE

z dnia 17 czerwca 2008 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 95/50/WE w sprawie ujednoliconych procedur kontroli drogowego transportu towarów niebezpiecznych w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 71,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 95/50/WE ⁽³⁾ przewiduje przyjęcie niektórych środków zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾.

(2) Decyzja 1999/468/WE została zmieniona decyzją 2006/512/WE, która wprowadziła procedurę regulacyjną połączoną z kontrolą w odniesieniu do przyjmowania środków o zasięgu ogólnym mających na celu zmianę elementów innych niż istotne aktu podstawowego przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, między innymi poprzez wykreślenie niektórych z tych elementów lub uzupełnienie aktu nowymi elementami innymi niż istotne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 16.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 14 maja 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 249 z 17.10.1995, s. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniono dyrektywą Komisji 2004/112/WE (Dz.U. L 367 z 14.12.2004, s. 23).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

(3) Zgodnie z oświadczeniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁵⁾ w sprawie decyzji 2006/512/WE, aby nowa procedura regulacyjna połączona z kontrolą miała zastosowanie do środków przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu, które weszły już w życie, środki te muszą zostać dostosowane zgodnie ze stosownymi procedurami.

(4) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do dostosowywania załączników do dyrektywy 95/50/WE do postępu naukowo-technicznego. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 95/50/WE, środki te należy przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 95/50/WE.

(6) Ponieważ zmiany, które mają być wprowadzone do dyrektywy 95/50/WE na mocy niniejszej dyrektywy mają charakter techniczny i dotyczą jedynie procedur komitetowych, państwa członkowskie nie muszą dokonywać ich transpozycji. Nie jest zatem konieczne ustanowienie przepisów w tym względzie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 95/50/WE art. 9a i 9b otrzymują brzmienie:

„Artykuł 9a

Komisja dostosowuje załączniki do postępu naukowo-technicznego w dziedzinach objętych zakresem dyrektywy, w szczególności w celu uwzględnienia zmian do dyrektywy 94/55/WE. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9b ust. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 255 z 21.10.2006, s. 1.

Artykuł 9b

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Transportu Towarów Niebezpiecznych powołany na mocy art. 9 dyrektywy 94/55/WE.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.”.

*Artykuł 2***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

*Artykuł 3***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 17 czerwca 2008 r.

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego*

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

J. LENARČIČ
Przewodniczący

DYREKTYWA KOMISJI 2008/62/WE**z dnia 20 czerwca 2008 r.**

przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włókniстых⁽⁶⁾, w szczególności jej art. 27 ust. 1 lit. b),

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

a także mając na uwadze, co następuje:

uwzględniając dyrektywę Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22a ust. 1 lit. b),uwzględniając dyrektywę Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym zbóż⁽²⁾, w szczególności jej art. 22a ust. 1 lit. b),uwzględniając dyrektywę Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych⁽³⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 6, art. 20 ust. 2 i art. 21,uwzględniając dyrektywę Rady 2002/54/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka⁽⁴⁾, w szczególności jej art. 30 ust. 1 lit. b),uwzględniając dyrektywę Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków⁽⁵⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 1 i art. 27 ust. 1 lit. b),

(1) W ciągu ostatnich lat problem bioróżnorodności oraz ochrony zasobów genetycznych roślin zyskał dodatkowe znaczenie, co ilustrują różne inicjatywy na gruncie międzynarodowym i wspólnotowym. Należą do nich decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej⁽⁷⁾, decyzja Rady 2004/869/WE z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Międzynarodowego Traktatu o Zasobach Genetycznych Roślin dla Żywności i Rolnictwa⁽⁸⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 870/2004 z dnia 24 kwietnia 2004 r. ustanawiające wspólnotowy program w sprawie ochrony, nazewnictwa, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1467/94⁽⁹⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽¹⁰⁾. W celu uwzględnienia tych kwestii należy ustanowić szczególne warunki w ramach prawodawstwa wspólnotowego odnoszącego się do obrotu materiałem siewnym roślin rolniczych, zgodnie z dyrektywami 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/53/WE, 2002/54/WE, 2002/56/WE i 2002/57/WE.

(2) W celu zapewnienia zachowywania *in situ* i zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin populacje miejscowe i odmiany przystosowane naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożone erozją genetyczną („odmiany chronione”) powinny być uprawiane i wprowadzane do obrotu, nawet jeśli nie spełniają ogólnych warunków co do rejestracji odmian oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego i sadzoniaków ziemniaka. Dla osiągnięcia tego celu należy przewidzieć odstępstwa w odniesieniu do rejestracji odmian chronionych, aby wpisać je do krajowych katalogów odmian roślin rolniczych, jak również umożliwić wytwarzanie i obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaków tych odmian.

(1) Dz.U. L 125 z 11.7.1966, s. 2298/66. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/72/WE (Dz.U. L 329 z 14.12.2007, s. 37).

(2) Dz.U. L 125 z 11.7.1966, s. 2309/66. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/55/WE (Dz.U. L 159 z 13.6.2006, s. 13).

(3) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1).

(4) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 12. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/117/WE (Dz.U. L 14 z 18.1.2005, s. 18).

(5) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 60. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2005/908/WE (Dz.U. L 329 z 16.12.2005, s. 37).

(6) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, s. 74. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/117/WE.

(7) Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1.

(8) Dz.U. L 378 z 23.12.2004, s. 1.

(9) Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 18.

(10) Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 146/2008 (Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 1).

- (3) Takie odstępstwa powinny dotyczyć istotnych wymogów rejestracji odmian oraz wymogów proceduralnych ustanowionych w dyrektywie Komisji 2003/90/WE z dnia 6 października 2003 r. określającej środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/53/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków badania niektórych odmian gatunków roślin uprawnych ⁽¹⁾.
- (4) Państwa członkowskie powinny w szczególności mieć prawo do ustanowienia własnych przepisów w odniesieniu do odrębności, trwałości i wyrównania. Takie przepisy w odniesieniu do odrębności i trwałości powinny przynajmniej być oparte na cechach wyszczególnionych w kwestionariuszu technicznym, który wypełnia wnioskodawca, składając wniosek o rejestrację odmiany, zgodnie z załącznikami I i II do dyrektywy 2003/90/WE. W przypadku gdy wyrównanie jest określone na podstawie występowania roślin nietypowych, przepisy powinny opierać się na określonych standardach.
- (5) Należy ustanowić wymagania proceduralne, w ramach których możliwa będzie rejestracja odmiany bez urzędowego badania. Ponadto w przypadku nazwy odmiany należy ustanowić pewne odstępstwa od wymogów przewidzianych w dyrektywie 2002/53/WE oraz rozporządzeniu Komisji (WE) nr 930/2000 z dnia 4 maja 2000 r. ustanawiającym reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzyw ⁽²⁾.
- (6) W przypadku wytwarzania i obrotu materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka należącymi do odmian chronionych należy wprowadzić odstępstwo od kwalifikacji urzędowej.
- (7) Aby zapewnić, że obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka odbywa się w kontekście zachowywania zasobów genetycznych roślin, należy wprowadzić ograniczenia, w szczególności w odniesieniu do regionu pochodzenia. Aby przyczynić się do zachowywania *in situ* i do zrównoważonego wykorzystywania tych odmian, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zatwierdzania dodatkowych regionów, w których materiał siewny, stanowiący nadwyżkę w stosunku do ilości potrzebnych do zapewnienia ochrony danej odmiany w jej regionie pochodzenia, może być wprowadzany do obrotu pod warunkiem, że te dodatkowe regiony są porównywalne pod względem siedlisk naturalnych i częściowo naturalnych. Dla zachowania powiązania z regionem pochodzenia powyższe rozwiązanie nie powinno mieć zastosowania w przypadku gdy państwo członkowskie zatwierdziło dodatkowe regiony wytwarzania.
- (8) Należy ustanowić maksymalną ilość dla obrotu każdą odmianą chronioną w obrębie jednego gatunku oraz ogólną ilość dla wszystkich odmian chronionych w obrębie jednego gatunku łącznie. W celu zapewnienia przestrzegania tych ograniczeń ilościowych państwa członkowskie powinny wymagać, aby producenci informowali o ilościach materiału siewnego odmian chronionych, które zamierzają wytwarzać, i powinny przydzielać ilości producentom.
- (9) Należy wprowadzić stosowne wymagania dotyczące plombowania i etykietowania, aby zapewnić możliwość prześledzenia pochodzenia materiału siewnego i sadzoniaków ziemniaka.
- (10) W celu zapewnienia właściwego stosowania zasad przewidzianych w niniejszej dyrektywie należy monitorować uprawy nasienne, badać materiał siewny oraz przeprowadzać urzędową ocenę następczą. Dostawcy powinni informować państwa członkowskie o ilościach wprowadzanego do obrotu materiału siewnego odmian chronionych, te zaś powinny informować o nich Komisję.
- (11) Po trzech latach Komisja powinna przeprowadzić ocenę, czy środki ustanowione niniejszą dyrektywą, w szczególności przepisy dotyczące ograniczeń ilościowych, są skuteczne.
- (12) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. W przypadku gatunków roślin rolniczych, o których mowa w dyrektywach 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/56/WE i 2002/57/WE, niniejsza dyrektywa ustanawia pewne odstępstwa w odniesieniu do zachowywania *in situ* i zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin poprzez uprawę i obrót:

- a) dla wpisu do katalogów krajowych odmian gatunków roślin rolniczych, w rozumieniu dyrektywy 2002/53/WE, populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną;

⁽¹⁾ Dz.U. L 254 z 8.10.2003, s. 7. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2007/48/WE (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 29).

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 5.5.2000, s. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 920/2007 (Dz.U. L 201 z 2.8.2007, s. 3).

b) dla obrotu materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tychże populacji miejscowych i odmian.

2. Dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/53/WE, 2002/54/WE, 2002/56/WE i 2002/57/WE pozostają w mocy, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „zachowywanie *in situ*” oznacza zachowywanie materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym wykształciły one swoje właściwości wyróżniające;
- b) „erozja genetyczna” oznacza postępującą z czasem utratę różnorodności genetycznej pomiędzy i w obrębie populacji lub odmian tego samego gatunku lub ograniczanie bazy genetycznej gatunku spowodowanej ingerencją człowieka lub zmianami środowiskowymi;
- c) „populacja miejscowa” oznacza zestaw populacji lub klonów gatunku rośliny, który w sposób naturalny przystosował się do warunków środowiskowych jego regionu;
- d) „materiał siewny” oznacza materiał siewny i sadzeniaki ziemniaka, chyba że sadzeniaki ziemniaka są wyraźnie wyłączone.

ROZDZIAŁ II

REJESTRACJA ODMIAN CHRONIONYCH

Artykuł 3

Odmiana chroniona

Państwa członkowskie mogą rejestrować w krajowych katalogach odmian gatunków roślin rolniczych populacje miejscowe i odmiany, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit a), zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 4 i 5. We wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych takie populacje miejscowe lub odmiany określa się mianem „odmiany chronione”.

Artykuł 4

Istotne wymogi

1. Populacja miejscowa i odmiana, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), aby została zarejestrowana jako odmiana chro-

niona, musi mieć znaczenie dla zachowywania zasobów genetycznych roślin.

2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 dyrektywy 2003/90/WE państwa członkowskie mogą przyjąć własne przepisy w odniesieniu do odrębności, trwałości i wyrównania odmian chronionych.

W takich przypadkach państwa członkowskie gwarantują, że dla odrębności i trwałości będą uwzględniać przynajmniej te cechy, o których mowa w:

- a) kwestionariuszach technicznych załączonych do protokołów badań Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin (CPVO), wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/90/WE, które odnoszą się do danych gatunków; lub
- b) kwestionariuszach technicznych załączonych do wytycznych Międzynarodowego Związku Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV), wymienionych w załączniku II dyrektywy 2003/90/WE, które odnoszą się do danych gatunków.

W celu oceny wyrównania stosuje się dyrektywę 2003/90/WE.

Jednakże jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, należy zastosować 10-procentowy standard populacyjny przy przynajmniej 90-procentowym prawdopodobieństwie.

Artykuł 5

Wymagania proceduralne

W drodze odstępstwa od pierwszego akapitu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2002/53/WE badania urzędowe nie są wymagane, jeśli informacje wymienione poniżej są wystarczające do podjęcia decyzji odnośnie do rejestracji odmian chronionych:

- a) opis odmiany chronionej oraz jej nazwa;
- b) wyniki badań innych niż urzędowe;
- c) wiedza uzyskana z praktycznego doświadczenia w czasie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odmiany, tak jak przedstawił to zgłaszający w danym państwie członkowskim;
- d) inne informacje, w szczególności z urzędów odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub z organizacji uznawanych dla tego celu przez państwa członkowskie.

Artykuł 6

Wykluczenie rejestracji

Odmiana chroniona nie może zostać zarejestrowana w krajowym katalogu odmian, jeżeli:

- a) została już wpisana do wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych jako odmiana inna niż odmiana chroniona lub została skreślona ze wspólnego katalogu w ciągu ostatnich dwóch lat lub w ciągu dwóch lat od upływu okresu wyznaczonego zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/53/WE; lub
- b) jest chroniona wspólnotowym prawem do ochrony odmiany roślin w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 ⁽¹⁾ lub krajowym prawem ochrony roślin, lub jeśli wniosek o ochronę takimi przepisami jest w trakcie rozpatrywania.

Artykuł 7

Nazwa

1. W odniesieniu do nazw odmian chronionych znanych przed dniem 25 maja 2000 r. państwa członkowskie mogą dopuścić odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 930/2000, z wyjątkiem sytuacji, w których takie odstępstwa naruszałby wcześniejsze prawa strony trzeciej chronione zgodnie z art. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Niezależnie od przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/53/WE państwa członkowskie mogą zaakceptować więcej niż jedną nazwę dla odmiany, jeśli dane nazwy są tradycyjnie znane.

Artykuł 8

Region pochodzenia

1. W przypadku zarejestrowania przez państwo członkowskie odmiany chronionej określa ono region lub regiony, w których odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do których się naturalnie przystosowała; region ten zwany jest dalej „regionem pochodzenia”. Państwo członkowskie uwzględnia informacje pochodzące z urzędów odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub z organizacji uznanych dla tego celu przez państwa członkowskie.

W przypadku gdy region pochodzenia znajduje się w więcej niż jednym państwie członkowskim, wówczas wszystkie państwa członkowskie, w obrębie których znajduje się region pochodzenia, wspólnie identyfikują taki region.

2. Państwo członkowskie lub państwa członkowskie identyfikujące region pochodzenia powiadamiają o zidentyfikowanym regionie Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1.

Artykuł 9

Zachowywanie

Państwa członkowskie zapewniają zachowanie odmiany chronionej w regionie jej pochodzenia.

ROZDZIAŁ III

WYTWARZANIE MATERIAŁU SIEWNEGO I OBRÓT NIM

Artykuł 10

Kwalifikacja

1. W drodze odstępstwa od wymagań kwalifikacji przewidzianych w art. 3 ust. 1 dyrektywy 66/401/EWG, art. 3 ust. 1 dyrektywy 66/402/EWG, art. 3 ust. 1 dyrektywy 2002/54/WE, art. 3 ust. 1 dyrektywy 2002/56/WE i art. 3 ust. 1 dyrektywy 2002/57/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany chronionej może być wprowadzony do obrotu, jeśli spełnia on wymogi ust. 2, 3 i 4 tych artykułów.

2. Materiał siewny musi pochodzić z materiału siewnego uzyskanego zgodnie ze zdefiniowanymi praktykami odnośnie do zachowywania odmiany.

3. Materiał siewny, z wyjątkiem materiału siewnego *Oryza sativa*, musi spełniać wymagania kwalifikacji kwalifikowanego materiału siewnego w myśl dyrektyw 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/56/WE i 2002/57/WE, z wyjątkiem wymogów w odniesieniu do minimalnej czystości odmianowej oraz wymagań dotyczących badania urzędowego lub badania przeprowadzanego pod nadzorem urzędowym.

Materiał siewny *Oryza sativa* musi spełniać wymagania kwalifikacyjne stawiane kategorii „kwalifikowany materiał siewny drugiego pokolenia” w myśl dyrektywy 66/402/EWG, z wyjątkiem wymagań w odniesieniu do minimalnej czystości odmianowej oraz wymagań dotyczących badania urzędowego lub badania przeprowadzonego pod nadzorem urzędowym.

Materiał siewny musi charakteryzować się wystarczającą czystością odmianową.

4. W przypadku sadzeniaków ziemniaka państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu art. 10 dyrektywy 2002/56/WE dotyczącego wielkości.

Artykuł 11

Region wytwarzania materiału siewnego

1. Państwa członkowskie gwarantują, że materiał siewny odmiany chronionej może być wytwarzany wyłącznie w regionie pochodzenia.

Jeśli warunki dotyczące kwalifikacji, o których mowa w art. 10 ust. 3, nie mogą zostać spełnione w danym regionie ze względu na szczególną przeszkodę środowiskową, wówczas państwa członkowskie mogą zatwierdzić dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego, biorąc pod uwagę informacje pochodzące z urzędów odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub z organizacji uznanych w tym celu przez państwa członkowskie. Jednak materiał siewny uzyskany w takich regionach dodatkowych może być wykorzystywany wyłącznie w regionach pochodzenia.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o dodatkowych regionach, które zamierzają zatwierdzić do celów wytwarzania materiału siewnego zgodnie z ust. 1.

Komisja i pozostałe państwa członkowskie mogą w ciągu 20 dni roboczych od otrzymania takiego zawiadomienia wystąpić z wnioskiem o skierowanie sprawy do Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa. Decyzja podejmowana jest odpowiednio zgodnie z art. 22a ust. 1 lit. b) dyrektywy 66/401/EWG, art. 22a ust. 1 lit. b) dyrektywy 66/402/EWG, art. 4 ust. 6, art. 20 ust. 2 i art. 21 dyrektywy 2002/53/WE, art. 30 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/54/WE, art. 10 ust. 1 i art. 27 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/56/WE i art. 27 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/57/WE, aby ustanowić, w razie potrzeby, ograniczenia lub warunki w odniesieniu do wyznaczenia takich regionów.

Jeśli ani Komisja, ani państwa członkowskie nie wystąpią z wnioskiem zgodnie z drugim akapitem, dane państwo członkowskie może zatwierdzić zgłoszone przez siebie dodatkowe regiony, w których będzie wytwarzać materiał siewny.

Artykuł 12

Badanie materiału siewnego

1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie badań, aby zweryfikować zgodność materiału siewnego odmian chronionych z wymaganiami dotyczącymi kwalifikacji, o których mowa w art. 10 ust. 3.

Badania te przeprowadza się zgodnie z obowiązującą metodyką międzynarodową, lub, w przypadku gdy takiej metodyki nie ma, zgodnie z inną odpowiednią metodyką.

2. W przypadku badań, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają pobieranie prób z jednorodnych partii materiału siewnego. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie zasad odnoszących się do wagi partii oraz wagi próby zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy 66/401/EWG, art. 7 ust. 2 dyrektywy 66/402/EWG, art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/54/WE i art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/57/WE.

Artykuł 13

Warunki w zakresie obrotu

1. Państwa członkowskie gwarantują, że materiał siewny odmiany chronionej może być wprowadzany do obrotu wyłącznie, jeśli spełnione zostały następujące warunki:

a) został on wytworzony w regionie jego pochodzenia lub w regionie, o którym mowa w art. 11;

b) wprowadzenie do obrotu odbywa się w jego regionie pochodzenia.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) państwo członkowskie może zatwierdzić na swoim terytorium dodatkowe regiony do celów wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmiany chronionej, pod warunkiem że regiony te są porównywalne z regionem pochodzenia pod względem siedlisk naturalnych i częściowo naturalnych tej odmiany.

Państwa członkowskie, w przypadku gdy zatwierdzają takie dodatkowe regiony, zapewniają zachowanie ilości materiału siewnego potrzebnej do wytworzenia co najmniej takiej ilości materiału siewnego, o której mowa w art. 14, w celu ochrony odmiany w jej regionie pochodzenia.

Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o zatwierdzeniu takich dodatkowych regionów.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie zatwierdza dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego zgodnie z art. 11, nie stosuje ono odstępstwa przewidzianego w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Ograniczenia ilościowe

Państwa członkowskie gwarantują, że w przypadku każdej odmiany chronionej ilość materiału siewnego w obrocie nie przekracza 0,5 % ilości materiału siewnego tego gatunku stosowanego w tym państwie członkowskim w jednym sezonie wegetacyjnym lub ilości materiału siewnego potrzebnego do obsiania 100 ha, w zależności od tego, która ilość jest większa. W przypadku gatunków *Pisum sativum*, *Triticum* spp., *Hordeum vulgare*, *Zea mays*, *Solanum tuberosum*, *Brassica napus* i *Helianthus annuus* taki odsetek nie przekracza 0,3 % ilości materiału siewnego tego gatunku stosowanego w tym państwie członkowskim w jednym sezonie wegetacyjnym lub ilości potrzebnej do obsiania 100 ha, w zależności od tego, która ilość jest większa.

Całkowita ilość materiału siewnego odmian chronionych będąca w obrocie w każdym państwie członkowskim nie może jednak przekroczyć 10 % ilości materiału siewnego danych gatunków stosowanego w ciągu roku w państwie członkowskim. W przypadku gdy ilość taka byłaby mniejsza niż ilość potrzebna do obsiania 100 ha, maksymalną ilość materiału siewnego danych gatunków stosowaną w ciągu roku w państwie członkowskim można odpowiednio zwiększyć, aby osiągnąć ilość potrzebną do obsiania 100 ha.

Artykuł 15

Stosowanie ograniczeń ilościowych

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby producenci informowali je przed rozpoczęciem każdego sezonu wegetacyjnego o wielkości i lokalizacji obszarów upraw nasiennych.

2. Jeśli z zawiadomień, o których mowa w ust. 1, wynika, że ilości określone w art. 14 mogą zostać przekroczone, państwo członkowskie przydziela każdemu producentowi ilość materiału siewnego, którą może on wprowadzić do obrotu w danym sezonie produkcyjnym.

Artykuł 16

Kontrola upraw nasiennych

Państwa członkowskie gwarantują w drodze urzędowej kontroli upraw nasiennych odmian chronionych, że uprawy te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, zwracając szczególną uwagę na odmianę, lokalizację wytwarzania materiału nasiennego i ilości.

Artykuł 17

Plombowanie opakowań i pojemników

1. Państwa członkowskie gwarantują, że materiał siewny odmian chronionych może być wprowadzany do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach lub pojemnikach posiadających plombę.

2. Opakowania i pojemniki materiału siewnego powinny być zaplombowane przez dostawcę w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia systemu plombującego lub pozostawienia śladu manipulowania przy etykiecie dostawcy, opakowaniu lub pojemniku.

3. Celem zabezpieczenia opieczetowania zgodnie z ust. 2 system plombujący obejmuje przynajmniej etykietę lub przytwierdzoną plombę.

Artykuł 18

Etykietowanie

Państwa członkowskie zapewniają, że opakowania lub pojemniki materiału siewnego odmian chronionych posiadają etykietę dostawcy lub nadruk albo stempel zawierający następujące informacje:

- a) sformułowanie „przepisy i normy WE”;
- b) nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za umieszczenie etykiety lub znak identyfikacyjny tej osoby;
- c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: „zaplombowano w...” (rok) lub, z wyjątkiem dla sadze- niaków ziemniaków, rok ostatniego pobrania próby w celu przeprowadzenia ostatniego badania zdolności kiełkowania określony w następujący sposób: „próbę pobrano w...” (rok);

d) gatunek;

e) nazwa odmiany chronionej;

f) zwrot „odmiana chroniona”;

g) region pochodzenia;

h) w przypadku gdy region wytwarzania materiału siewnego jest inny niż region pochodzenia – wskazanie regionu wytwarzania materiału siewnego;

i) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;

j) deklarowana waga netto lub brutto lub, z wyjątkiem sadze- niaków ziemniaka, deklarowana liczba nasion;

k) w przypadku wskazania wagi i zastosowania otoczkowania pestycydami, inkrustacji zaprawami nasiennymi lub innymi dodatkami stałymi – rodzaj obróbki chemicznej lub zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi kłębków lub czystego materiału siewnego do wagi całkowitej, z wyjątkiem sadze- niaków ziemniaka.

Artykuł 19

Urzędowa kontrola następcza

Państwa członkowskie gwarantują, że materiał siewny jest przedmiotem urzędowej oceny następczej w drodze losowej kontroli w celu weryfikacji tożsamości i czystości odmianowej.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 20

Sprawozdawczość

Państwa członkowskie gwarantują, że dostawcy działający na ich terytorium zawiadamiają o ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej wprowadzanej do obrotu dla każdego sezonu produkcji.

Państwa członkowskie informują Komisję i inne państwa człon- kowskie na żądanie o ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej wprowadzanej do obrotu na ich terytorium.

Artykuł 21

Zawiadamianie o uznanych organizacjach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o uznanych orga- nizacjach, o których mowa w art. 5 lit. d), art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 1.

Artykuł 22**Ocena**

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje oceny wykonania art. 4, art. 13 ust. 2, art. 14 i art. 15.

Artykuł 23**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2009 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 24**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 25**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

DYREKTYWA KOMISJI 2008/63/WE**z dnia 20 czerwca 2008 r.****w sprawie konkurencji na rynkach końcowych urządzeń telekomunikacyjnych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(Wersja skodyfikowana)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 86 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Komisji 88/301/EWG z dnia 16 maja 1988 r. w sprawie konkurencji na rynkach końcowych urządzeń telekomunikacyjnych ⁽¹⁾ została znacząco zmieniona ⁽²⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać ujednolicona.
- (2) We wszystkich państwach członkowskich telekomunikacja całkowicie lub częściowo stanowiła monopol państwowy ogólnie przyznawany w postaci praw specjalnych lub wyłącznych jednemu lub większej liczbie podmiotów odpowiedzialnych za zapewnienie i obsługę infrastruktury sieci i związanych z nią usług. Jednakże prawa te często wykraczały poza świadczenie usług wynikających z użytkowania sieci i rozciągają się na dostawę końcowych urządzeń telekomunikacyjnych dla użytkowników w celu dołączania ich do sieci. W ostatnich dekadach nastąpił znaczny postęp techniczny w sieciach, a tempo jego rozwoju było szczególnie duże w dziedzinie końcowych urządzeń telekomunikacyjnych.
- (3) Państwa członkowskie, w odpowiedzi na rozwój techniczny i gospodarczy, dokonały przeglądu przyznanych przez nie praw specjalnych lub wyłącznych w sektorze telekomunikacji. Rozprzestrzenianie rodzajów końcowych urządzeń telekomunikacyjnych i możliwość wielorakiego ich zastosowania, oznacza, że użytkownicy muszą mieć swobodę wyboru różnych rodzajów dostępnych urządzeń, jeżeli mają w pełni korzystać z postępu techniki dokonanego w sektorze.
- (4) Istnienie wyłącznych praw skutkuje ograniczeniem wolnego przepływu końcowych urządzeń telekomunikacyjnych w zakresie przywozu i sprzedaży takich urządzeń (w tym satelitarnych), gdyż pewne wyroby nie są sprzedawane lub w zakresie przyłączania, uruchamiania lub konserwacji, gdyż ze względu na charakterystykę rynku, a w szczególności zróżnicowanie i techniczny

charakter tych wyrobów, monopolista nie ma powodu do świadczenia tych usług w odniesieniu do wyrobów, których nie jest sprzedawcą ani importerem, ani do wyceny w oparciu o formuły kosztowe, gdyż nie ma zagrożenia konkurencyjnego ze strony nowych firm wchodzących na rynek. Uwzględniając fakt, iż na większości rynków urządzeń telekomunikacyjnych zazwyczaj występuje cała gama końcowych urządzeń telekomunikacyjnych wszelkie specjalne prawa bezpośrednio lub pośrednio ograniczają liczbę przedsiębiorstw uprawnionych do przywozu, sprzedaży, przyłączania, uruchamiania i konserwacji takich urządzeń, skutkując tak samo, jak nadanie wyłącznych praw. Takie wyłączne lub specjalne prawa są środkami skutkującymi tak samo, jak ograniczenia ilościowe, sprzeczne z art. 28 Traktatu. Tak więc niezbędne jest zniesienie wszelkich istniejących wyłącznych praw w odniesieniu do przywozu, sprzedaży, przyłączania, uruchamiania i konserwacji końcowych urządzeń telekomunikacyjnych, jak też praw skutkujących w podobny sposób – tj. wszelkich specjalnych praw z wyłączeniem praw polegających na uprzywilejowaniu w przepisach lub regulacjach prawnych, dotyczących jedynie możliwości innych przedsiębiorstw podejmowania działalności w wyżej wymienionych dziedzinach, na tym samym obszarze, na zasadniczo równych prawach.

- (5) Prawa specjalne lub wyłączne odnoszące się do końcowych urządzeń telekomunikacyjnych są wykonywane w praktyce na niekorzyść urządzeń z innych państw członkowskich, mianowicie przez uniemożliwianie użytkownikom swobodnego wyboru urządzeń najlepiej odpowiadających ich potrzebom w zakresie ceny i jakości, niezależnie od ich pochodzenia. Wykonywanie takich praw jest zatem niezgodne z art. 31 Traktatu we wszystkich państwach członkowskich.
- (6) Świadczenie usług instalacji i utrzymania jest kluczowym czynnikiem przy nabywaniu lub dzierżawie końcowych urządzeń telekomunikacyjnych. Zachowanie wyłącznych praw w tej dziedzinie byłoby równoznaczne z zachowaniem wyłącznego prawa do obrotu. Z tego powodu prawa takie muszą być również zniesione, jeżeli zniesienie wyłącznych praw przywozu i wyłącznych praw do obrotu ma mieć jakikolwiek praktyczny skutek.
- (7) Utrzymywanie końcowych urządzeń telekomunikacyjnych jest usługą w rozumieniu art. 50 Traktatu. Dana usługa, której z handlowego punktu widzenia nie można odłączyć od obrotu końcowymi urządzeniami telekomunikacyjnymi, zgodnie z art. 49 Traktatu musi być świadczona swobodnie, w szczególności, gdy jest świadczona przez wykwalifikowanych operatorów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 27.5.1988, s. 73. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 94/46/CE (Dz.U. L 268 z 19.10.1994, s. 15).

⁽²⁾ Zob. załącznik II, część A.

(8) Sytuacja rynkowa wciąż prowadzi do naruszania reguł konkurencji ustanowionych w Traktacie. Ponadto negatywnie wpływa na rozwój handlu w takim zakresie, że prowadzi do sprzeczności z interesami Wspólnoty. Silniejsza konkurencja na rynku końcowych urządzeń telekomunikacyjnych wymaga wprowadzenia przejrzystych specyfikacji technicznych spełniających zasadnicze wymogi określone w dyrektywie 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności⁽¹⁾ i umożliwienia swobodnego przepływu końcowych urządzeń. Z drugiej strony taka przejrzystość pociąga za sobą publikację specyfikacji technicznych.

(9) Prawa specjalne lub wyłączne na przywóz i wprowadzanie do obrotu końcowych urządzeń powodują powstanie sytuacji sprzecznej z celem art. 3 lit. g) Traktatu, przewidującego ustanowienie systemu zapewniającego, aby konkurencja na rynku wewnętrznym nie była zakłócana, i wymagającego *a fortiori*, aby nie było możliwości wyeliminowania konkurencji. Państwa członkowskie są zobowiązane na mocy art. 10 Traktatu do wstrzymywania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu łącznie z art. 3 lit. g). Prawa wyłączne końcowych urządzeń muszą być zatem uznane za niezgodne z art. 82 Traktatu w powiązaniu z art. 3, a przyznawanie i utrzymywanie takich praw przez państwo członkowskie jest zakazane na mocy art. 86 ust. 1 Traktatu.

(10) W celu umożliwienia użytkownikom dostępu do końcowych urządzeń telekomunikacyjnych według ich wyboru niezbędna jest znajomość i uczynienie przejrzystymi parametrów interfejsów sieci publicznych, do których ma być dołączane końcowe urządzenie telekomunikacyjne. Państwa członkowskie muszą zatem upewnić się co do opublikowania tych parametrów oraz co do umożliwienia użytkownikom dostępu do interfejsów sieci publicznych.

(11) W celu umożliwienia wytwórcom końcowych urządzeń wprowadzenia do obrotu ich produktów, muszą oni wiedzieć, jakie specyfikacje techniczne muszą być spełnione. Państwa członkowskie powinny zatem sformalizować i opublikować specyfikacje, o których projekcie muszą one powiadomić Komisję zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁽²⁾. Specyfikacje mogą być rozciągnięte na produkty przywożone z innych państw członkowskich jedynie

w zakresie, w jakim są one niezbędne do zapewnienia zgodności z zasadniczymi wymaganiami, określonymi w art. 3 dyrektywy 1999/5/WE, które mogą być prawnie wymagane na mocy prawa wspólnotowego. Państwa członkowskie muszą w każdym przypadku postępować zgodnie z art. 28 i 30 Traktatu, na mocy których przywożące państwo członkowskie musi dopuścić końcowe urządzenia, legalnie wytworzone i wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim, do przywozu na swoje terytorium.

(12) W celu zapewnienia, że specyfikacje będą stosowane w sposób przejrzysty, obiektywny i bez dyskryminacji, monitorowanie ich stosowania nie może być powierzone konkurentowi na rynku końcowych urządzeń ze względu na oczywisty konflikt interesów. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić, aby monitorowanie było powierzone podmiotowi niezależnemu od operatora sieci i od wszelkich innych konkurentów na danym rynku.

(13) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II, część B,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „końcowe urządzenie” oznacza:

a) urządzenie bezpośrednio lub pośrednio podłączone do interfejsu publicznej sieci telekomunikacyjnej w celu przesyłania, przetwarzania lub odbierania informacji; w obydwu przypadkach (połączenia bezpośredniego lub pośredniego), połączenie może być dokonane za pomocą przewodu, światłowodu lub elektromagnetycznie; połączenie jest pośrednie, jeżeli urządzenie jest umieszczone między końcowym urządzeniem telekomunikacyjnym a interfejsem sieci;

b) urządzenia naziemnych stacji satelitarnych;

2) „urządzenia naziemnych stacji satelitarnych” oznaczają urządzenia, które mogą być wykorzystane jedynie dla celów transmisji lub transmisji i odbioru („nadawczo-odbiorcze”) lub jedynie do odbioru („odbiorcze”) sygnałów radiokomunikacyjnych przy pomocy satelitów lub innych systemów umieszczonych w przestrzeni kosmicznej;

3) „przedsiębiorstwo” oznacza podmiot publiczny lub prywatny, któremu państwo członkowskie przyznało prawa specjalne lub wyłączne na przywóz, wprowadzanie do obrotu, podłączanie, oddawanie do eksploatacji końcowego urządzenia telekomunikacyjnego lub utrzymywanie takiego urządzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 7.4.1999, s. 10. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 81).

4) „specjalne prawa” oznaczają prawa nadane przez państwo członkowskie ograniczonej liczbie przedsiębiorstw przy pomocy dowolnych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które na danym obszarze geograficznym:

- a) ograniczają do dwóch lub więcej liczbę przedsiębiorstw, w oparciu o kryteria inne niż obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminujące; lub
- b) wyznaczają, w oparciu o kryteria inne niż kryteria określone w lit. a), kilka konkurujących ze sobą przedsiębiorstw; lub
- c) nadają dowolnemu przedsiębiorstwu lub przedsiębiorstwom, w oparciu o kryteria inne niż kryteria określone w lit. a) i b), jakiegokolwiek prawne lub regulacyjne przywileje, które w istotny sposób wpływają na możliwość dowolnego innego przedsiębiorstwa w zakresie przywozu, sprzedaży, przyłączania, uruchamiania i konserwacji końcowych urządzeń telekomunikacyjnych na tym samym obszarze geograficznym i na zasadniczo równych warunkach.

Artykuł 2

Państwa członkowskie, które nadały przedsiębiorstwom specjalne lub wyłączne prawa gwarantują, że wszystkie wyłączne prawa zostają uchylone, jak też wszystkie prawa specjalne, które:

- a) ograniczają do dwóch lub więcej liczbę przedsiębiorstw, w oparciu o inne zasady niż obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminujące kryteria; lub
- b) wyznaczają, w oparciu o kryteria odmienne od kryteriów określonych w lit. a), kilka konkurujących ze sobą przedsiębiorstw.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o podjętych środkach lub o projektach przepisów przedstawionych w tym celu.

Artykuł 3

Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty gospodarcze miały prawo do przywozu, wprowadzania do obrotu, podłączania, oddawania do eksploatacji i utrzymywania końcowych urządzeń.

Jednakże państwa członkowskie mogą:

- a) w odniesieniu do urządzeń naziemnych stacji satelitarnych, odmówić przyłączenia takich urządzeń do publicznej sieci telekomunikacyjnej lub uruchomienia, jeżeli nie spełniają one odnośnych wspólnych warunków technicznych, przyjętych zgodnie z dyrektywą Rady 1999/5/WE lub, jeżeli nie ma takich warunków, wymogów zasadniczych ustalonych

w art. 3 tej dyrektywy; w przypadku braku wspólnych przepisów wykonawczych lub zharmonizowanych regulacji prawnych, reguły krajowe odpowiadają tym wymogom zasadniczym oraz zostają przekazane Komisji zgodnie z wymogami dyrektywy 98/34/WE, o ile tak stanowi ta dyrektywa;

- b) w odniesieniu do innych urządzeń końcowych, odmówić przyłączenia takich urządzeń do publicznej sieci telekomunikacyjnej, jeżeli nie spełniają odnośnych wspólnych warunków technicznych przyjętych zgodnie z dyrektywą Rady 1999/5/WE lub, jeżeli nie ma takich warunków, wymogów zasadniczych ustalonych w art. 3 tej dyrektywy;
- c) zobowiązać podmioty gospodarcze do posiadania kwalifikacji technicznych niezbędnych do podłączania, oddawania do eksploatacji i utrzymywania końcowych urządzeń, na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i publicznie dostępnych kryteriów.

Artykuł 4

Państwa członkowskie upewniają się, że użytkownicy mają dostęp do nowych interfejsów sieci publicznych i zapewniają, aby parametry fizyczne tych interfejsów zostały opublikowane przez operatorów publicznych sieci telekomunikacyjnych.

Artykuł 5

Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie specyfikacje techniczne końcowych urządzeń były sformalizowane i opublikowane.

Państwa członkowskie notyfikują Komisji projekt specyfikacji technicznych, zgodnie z dyrektywą 98/34/WE.

Artykuł 6

Państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie zastosowania specyfikacji, o których mowa w art. 5 zostało powierzone podmiotowi niezależnemu od przedsiębiorstw prywatnych lub publicznych, oferujących towary lub usługi w sektorze telekomunikacji.

Artykuł 7

Pod koniec każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie umożliwiające jej monitorowanie zgodności z przepisami art. 2, 3, 4 i 6.

Zarys takiego sprawozdania znajduje się w załączniku I.

Artykuł 8

Dyrektywa 88/301/EWG, zmieniona dyrektywą wymienioną w załączniku II, część A, zostaje uchylona, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II, część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zarys sprawozdania określonego w art. 7**Wykonanie art. 2**

Końcowe urządzenia, w odniesieniu do których ustawodawstwo jest modyfikowane lub zostało zmodyfikowane.

Według kategorii końcowych urządzeń:

- data przyjęcia środka, lub
- data przedstawienia projektu ustawy, lub
- data wejścia w życie środka.

Wykonanie art. 3

- Końcowe urządzenie, którego podłączanie i/lub oddawanie do użytku zostało ograniczone,
- wymagane kwalifikacje techniczne, z podaniem odniesienia do ich publikacji.

Wykonanie art. 4

- Odniesienia do publikacji, w której fizyczne parametry są określone,
- liczba istniejących interfejsów sieci publicznych,
- liczba obecnie dostępnych interfejsów sieci publicznych.

Wykonanie art. 6

- Wyznaczony niezależny podmiot lub podmioty.
-

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej zmiana

(określone w art. 8)

Dyrektywa Komisji 88/301/EWG

(Dz.U. L 131 z 27.5.1988, s. 73)

Dyrektywa Komisji 94/46/WE

(Dz.U. L 268 z 19.10.1994, s. 15)

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego

(określonych w art. 8)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
88/301/EWG	—
94/46/WE	8 sierpnia 1995 r.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Dyrektywa 88/301/EWG	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 1 tiret pierwsze zdanie pierwsze i drugie	Artykuł 1 pkt 1 lit. a)
Artykuł 1 tiret pierwsze ostatnie zdanie	Artykuł 1 pkt 1 lit. b)
Artykuł 1 tiret drugie	Artykuł 1 pkt 3
Artykuł 1 tiret trzecie wyrażenie wprowadzające	Artykuł 1 pkt 4 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 1 tiret trzecie subtiret pierwsze	Artykuł 1 pkt 4 lit. a)
Artykuł 1 tiret trzecie subtiret drugie	Artykuł 1 pkt 4 lit. b)
Artykuł 1 tiret trzecie subtiret trzecie	Artykuł 1 pkt 4 lit. c)
Artykuł 1 tiret czwarte	Artykuł 1 pkt 2
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3 zdanie pierwsze	Artykuł 3 akapit pierwszy
Artykuł 3 zdanie drugie	Artykuł 3 akapit drugi zdanie wprowadzające
Artykuł 3 tiret pierwsze	Artykuł 3 akapit drugi lit. a)
Artykuł 3 tiret drugie	Artykuł 3 akapit drugi lit. b)
Artykuł 3 tiret trzecie	Artykuł 3 akapit drugi lit. c)
Artykuł 4 akapit pierwszy	Artykuł 4
Artykuł 4 akapit drugi	—
Artykuł 5 ust. 1	—
Artykuł 5 ust. 2 zdanie pierwsze	Artykuł 5 akapit pierwszy
Artykuł 5 ust. 2 zdanie drugie	Artykuł 5 akapit drugi
Artykuł 6	Artykuł 6
Artykuł 8	—
Artykuł 9	Artykuł 7
Artykuł 10	—
—	Artykuł 8
—	Artykuł 9
Artykuł 11	Artykuł 10
Załącznik I	—
Załącznik II	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 586/2008/WE

z dnia 17 czerwca 2008 r.

zmieniająca decyzję nr 896/2006/WE wprowadzającą uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja nr 896/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ wprowadza wspólne przepisy dotyczące jednostronnego uznawania przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein oraz uproszczony system kontroli na granicach zewnętrznych obywateli państw trzecich posiadających takie dokumenty.

(2) W następstwie dwustopniowego wprowadzania w życie dorobku Schengen nowe państwa członkowskie, które przystąpiły do Unii Europejskiej dnia 1 maja 2004 r., miały obowiązek od dnia przystąpienia wydawać wizy krajowe obywatelom państw trzecich, którzy posiadają zezwolenia na pobyt wydane przez Szwajcarię lub Liechtenstein i podlegają obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu ⁽³⁾. Obowiązek ten nałożył na konsulaty tych państw członkowskich w Szwajcarii i Liechtensteinie dodatkowe obciążenia administracyjne.

(3) Nie wydaje się jednak konieczne, aby państwa członkowskie musiały wymagać wiz do celów przejazdu tranzytem od tej kategorii osób, ponieważ stanowią one niewielkie ryzyko nielegalnej imigracji dla państw członkowskich.

(4) Biorąc pod uwagę, że te same powody znajdują zastosowanie w odniesieniu do Bułgarii i Rumunii, uproszczony system wprowadzony decyzją nr 896/2006/WE powinien zostać rozszerzony na Bułgarię i Rumunię.

(5) Taka zmiana decyzji nr 896/2006/WE powinna pozwolić Bułgarii i Rumunii, o ile państwa te zdecydują się na wprowadzenie w życie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 582/2008/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi do celów przejazdu tranzytem przez ich terytoria ⁽⁴⁾, na jednostronne uznawanie zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein, wymienionych w załączniku do decyzji nr 896/2006/WE za równorzędne ze swoimi wizami krajowymi do celów przejazdu tranzytem.

(6) Uznanie dokumentu powinno ograniczać się do celu przejazdu tranzytem przez terytorium Bułgarii i Rumunii i nie powinno mieć wpływu na możliwość wydawania przez te państwa członkowskie wiz na pobyt krótkoterminowy.

(7) Możliwość niewprowadzenia w życie decyzji nr 896/2006/WE przez Bułgarię i Rumunię powinna być ograniczona do okresu przejściowego, do dnia określonego przez Radę zgodnie z art. 4 akapit drugi Aktu przystąpienia z 2005 r.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 31 stycznia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 5 czerwca 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 20.6.2006, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1932/2006 (Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 23).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 161 z 20.6.2008, s. 30.

(8) Warunki dotyczące wjazdu, określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾, muszą być spełnione, z wyjątkiem warunku określonego w art. 5 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, w zakresie, w jakim niniejsza decyzja ustanawia system równorzędnego statusu wiz tranzytowych wydawanych przez Bułgarię i Rumunię oraz zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Liechtenstein.

(9) Ponieważ cel niniejszej decyzji bezpośrednio dotyczy dorobku prawnego Wspólnoty w zakresie granic zewnętrznych i nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez same państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skalę działań może być lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(10) W odniesieniu do Islandii oraz Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁾, objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 lit. A. decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. ⁽³⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tej Umowy.

(11) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nią związana, ani jej nie stosuje. Ponieważ niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie dorobku Schengen w rozumieniu przepisów tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z art. 5 wspomnianego protokołu, Dania w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszej decyzji podejmuje decyzję, czy wprowadzi ją do swojego prawa krajowego.

(12) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego

Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁴⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związane ani jej nie stosuje.

(13) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁵⁾. Irlandia nie uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2 decyzji nr 896/2006/WE dodaje się następujący akapit:

„W przypadku gdy Bułgaria i Rumunia zdecydują o stosowaniu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 582/2008/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi do celów przejazdu tranzytem przez ich terytoria ^(*), państwa te mogą jednostronnie uznawać zezwolenia na pobyt wymienione w załączniku do niniejszej decyzji za równorzędne ze swoimi krajowymi wizami tranzytowymi do dnia określonego przez Radę zgodnie z art. 4 akapit drugi Aktu przystąpienia z 2005 r.

(*) Dz.U. L 161 z 20.6.2008, s. 30”.

Artykuł 2

Jeżeli Bułgaria i Rumunia podejmą decyzję o stosowaniu decyzji nr 896/2006/WE, państwa te powiadomią o tym Komisję w terminie 10 dni roboczych od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji. Komisja publikuje informacje przekazane przez te państwa w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 17 czerwca 2008 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

H.-G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. LENARČIČ

Przewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 5 czerwca 2008 r.

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności UE zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. zawartego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

(2008/469/WE)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 26,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,

uwzględniając wniosek Komisji,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska ustanowiła Fundusz Solidarności Unii Europejskiej („fundusz”) w celu okazania solidarności z ludnością zamieszkującą regiony dotknięte klęskami.
- (2) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia funduszu w granicach rocznego pułapu wynoszącego 1 mld EUR.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2012/2002 zawiera przepisy umożliwiające uruchomienie funduszu.
- (4) Grecja złożyła wniosek o uruchomienie funduszu w związku z katastrofą naturalną spowodowaną przez pożary lasów w sierpniu 2007 r.

- (5) Słowenia złożyła wniosek o uruchomienie funduszu w związku z katastrofą naturalną spowodowaną przez powódzie we wrześniu 2007 r.,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008 uruchamia się Fundusz Solidarności Unii Europejskiej w celu uwzględnienia kwoty 98 023 212 EUR w środkach na zobowiązania i płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 5 czerwca 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
J. LENARČIČ
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1. Porozumienie ostatnio zmienione decyzją 2008/371/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 128 z 16.5.2008, s. 8).

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 maja 2008 r.

dotycząca tymczasowego zakazu stosowania i sprzedaży w Austrii zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy (*Zea mays* L. linii T25) zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 1715)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/470/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

do obrotu organizmów zmodyfikowanych genetycznie, które nie zostały zakończone do dnia 17 października 2002 r., podlegają przepisom dyrektywy 2001/18/WE.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 1 akapit pierwszy,

po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Komisji 98/293/WE z dnia 22 kwietnia 1998 r. dotyczącą wprowadzenia do obrotu genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy (*Zea mays* L. linii T25) zgodnie z dyrektywą Rady 90/220/EWG⁽²⁾ postanowiono, że udziela się zgody na wprowadzenie do obrotu tego produktu.
- (2) W dniu 3 sierpnia 1998 r. władze francuskie wyraziły taką zgodę. Zgoda obejmuje wszystkie zastosowania produktu, czyli przywóz, przetworzenie na żywność i paszę oraz uprawę.
- (3) Zgodnie z art. 35 ust. 1 dyrektywy 2001/18/WE, która zastąpiła dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽³⁾, procedury w odniesieniu do zgłoszeń dotyczących wprowadzenia

- (4) W dniu 8 maja 2000 r. Austria poinformowała Komisję o swojej decyzji dotyczącej tymczasowego zakazu stosowania i sprzedaży *Zea mays* L. linii T25 dla wszystkich zastosowań i zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 90/220/EWG uzasadniła swoją decyzję.
- (5) Produkty pozyskane z *Zea mays* L. linii T25 (skrobia i wszystkie jej pochodne, olej surowy i rafinowany, wszystkie produkty wytworzone z *Zea mays* L. linii T25 w procesie obróbki cieplnej lub w procesie fermentacji oraz pasza wyprodukowana z *Zea mays* L. linii T25) są zatwierdzone na mocy rozporządzenia (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ i rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾. Zastosowania te nie podlegają klauzuli ochronnej zgłoszonej przez Austrię.
- (6) W dniu 20 lipca 2001 r. Komitet Naukowy ds. Roślin stwierdził, iż przedłożone przez Austrię informacje nie zawierały nowych istotnych dowodów naukowych, które nie zostały wzięte pod uwagę podczas pierwotnej oceny dokumentacji i w związku z tym nie stanowią podstawy do przeprowadzenia przeglądu pierwotnej opinii Komitetu w sprawie tego produktu.
- (7) W dniu 9 stycznia 2004 r. oraz w dniach 9 i 17 lutego 2004 r. Austria przedłożyła Komisji dodatkowe informacje na poparcie krajowych środków dotyczących kukurydzy linii T25.

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2008/27/WE (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 45).

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 5.5.1998, s. 30.

⁽³⁾ Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 97/35/WE (Dz.U. L 169 z 27.6.1997, s. 72).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 298/2008 (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 64).

- (8) Zgodnie z art. 28 ust. 1 dyrektywy 2001/18/WE Komisja zasięgnęła opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), powołanego na mocy rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, zgodnie z którym zastąpił on właściwe komitety naukowe.
- (9) W dniu 8 lipca 2004 r. ⁽²⁾ EFSA uznał, iż informacje przedłożone przez Austrię nie zawierały nowych dowodów naukowych, wystarczających do unieważnienia oceny ryzyka dla środowiska naturalnego kukurydzy linii T25, uzasadniających zakaz stosowania i sprzedaży tego produktu w Austrii.
- (10) Jako że w tych okolicznościach nie było powodu, by twierdzić, że produkt ten stanowi ryzyko dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, w dniu 29 listopada 2004 r. Komisja przedłożyła projekt decyzji wymagający od Austrii uchylecia swojej tymczasowej klauzuli ochronnej, do rozpatrzenia przez komitet ustanowiony na mocy art. 30 dyrektywy 2001/18/WE, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30 ust. 2 wymienionej dyrektywy.
- (11) Jednakże Komitet ten nie wydał opinii i zgodnie z art. 5 ust. 4 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾ Komisja przedłożyła Radzie wniosek dotyczący środków, które należy podjąć.
- (12) W dniu 24 czerwca 2005 r. zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, odrzuciła ten wniosek.
- (13) W swoim oświadczeniu Rada stwierdziła, że „nadal pozostaje margines niepewności dotyczącej krajowych środków ochronnych na rynku genetycznie zmodyfikowanych odmian kukurydzy [...] T25” i wezwała Komisję do „gromadzenia dalszych danych dotyczących wyżej wymienionego organizmu zmodyfikowanego genetycznie i dokonania dalszej oceny, czy środki podjęte przez [Austrię], mające na celu zawieszenie wprowadzania [go] do obrotu, stosowane jako tymczasowy środek ostrożności, są uzasadnione i czy zezwolenie na wprowadzenie do obrotu takich organizmów nadal spełnia wymogi bezpieczeństwa zawarte w dyrektywie 2001/18/WE”.
- (14) W listopadzie 2005 r. Komisja ponownie zasięgnęła opinii EFSA, aby określić, czy istnieją jakiekolwiek podstawy naukowe, aby sądzić, że dalsze wprowadzanie do obrotu kukurydzy T25, na warunkach, na których udzielono zgody, mogłoby wpłynąć negatywnie na zdrowie ludzi lub na środowisko. Zwrócono się do EFSA, by uwzględnił w szczególności wszelkie informacje naukowe, które wynikły po wydaniu poprzedniej opinii naukowej określającej bezpieczeństwo tego organizmu zmodyfikowanego genetycznie.
- (15) W swojej opinii z dnia 29 marca 2006 r. ⁽⁴⁾ EFSA stwierdził, iż nie ma żadnego powodu by sądzić, że dalsze wprowadzanie do obrotu kukurydzy T25 na warunkach, na których udzielono zgody, może mieć negatywny wpływ na zdrowie ludzi i zwierząt lub na środowisko.
- (16) Zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE Komisja przedłożyła Radzie wniosek wymagający od Austrii uchylecia swojej klauzuli ochronnej.
- (17) Zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE w dniu 18 grudnia 2006 r. Rada ds. Środowiska, stanowiąc większością kwalifikowaną, wyraziła sprzeciw wobec wniosku.
- (18) W swojej decyzji Rada odniosła się do oceny zagrożenia dla środowiska zgodnie z przepisami dyrektywy 2001/18/WE i stwierdziła, że „w ocenie zagrożenia dla środowiska należy w bardziej systematyczny sposób uwzględnić różne struktury rolnicze i regionalne właściwości ekologiczne w Unii Europejskiej”.
- (19) Zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE Komisja przedłożyła zmieniony wniosek uwzględniający decyzję Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą wyłącznie aspektów środowiskowych klauzuli ochronnej, mianowicie upraw.
- (20) Austria rozpoczęła zbieranie wszelkich istotnych dowodów naukowych, które jej zdaniem uzasadniają tymczasowe utrzymanie klauzuli ochronnej, w szczególności w odniesieniu do „różnych struktur rolniczych i regionalnych właściwości ekologicznych”, o których mowa w motywie 3 wyżej wymienionej decyzji Rady. Zgodnie z art. 23 dyrektywy 2001/18/WE Austria jest proszona o dostarczenie Komisji wszystkich zebranych przez nią dowodów naukowych, jak również nowych ocen zagrożenia po ich dokonaniu, oraz o poinformowanie o tym wszystkich państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 202/2008 (Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 17).

⁽²⁾ Opinia panelu naukowego ds. organizmów zmodyfikowanych genetycznie na wniosek Komisji związany z powołaniem się Austrii na art. 23 dyrektywy 2001/18/WE, *Dziennik EFSA* (2004) 78, s. 1–13.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

⁽⁴⁾ Opinia panelu naukowego ds. organizmów zmodyfikowanych genetycznie na wniosek Komisji dotyczący upraw zmodyfikowanych genetycznie (kukurydza Bt176, kukurydza MON810, kukurydza T25, rzepak Topas 19/2 i rzepak Ms1xRf1) podlegających klauzulom ochronnym zgodnie z art. 16 dyrektywy 90/220/EWG, *Dziennik EFSA* (2006) 338, s. 1–15.

- (21) Na podstawie wniosku Austrii i jej oceny naukowej Komisja podejmie działania zgodnie z art. 23 dyrektywy 2001/18/WE dotyczące tych aspektów środka stosowanego przez Austrię.
- (22) Aspekty dotyczące bezpieczeństwa żywności i paszy wyprodukowanej z *Zea mays* L. linii T25 objętej zgodą udzieloną na mocy dyrektywy 90/220/EWG (łącznie z przywozem i przetwarzaniem) są identyczne w całej Europie i zostały poddane ocenie przez EFSA, który stwierdził, że jest mało prawdopodobne, aby produkt ten miał negatywny wpływ na zdrowie ludzi i zwierząt.
- (23) Wniosek Komisji uwzględnia wyłącznie aspekty zakazu austriackiego dotyczące żywności i paszy, czyli zakaz przywozu i przetwarzania nieprzetworzonych ziaren jako materiałów źródłowych do dalszego przetwarzania lub do bezpośredniego wykorzystania w żywności lub paszy.
- (24) W tych okolicznościach Austria powinna uchylić środki ochronne przynajmniej w odniesieniu do przywozu i przetwarzania *Zea mays* L. linii T25 na żywność i paszę.
- (25) Środki przewidziane w niniejszej decyzji nie są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 30 dyrektywy 2001/18/WE i w związku z tym Komisja przedłożyła Radzie wniosek dotyczący tych środków. Ponieważ w momencie upływu okresu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 dyrektywy 2001/18/WE, Rada nie przyjęła proponowanych środków ani nie wyraziła sprzeciwu wobec nich, zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustana-

wiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji środki powinny zostać przyjęte przez Komisję,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środki podjęte przez Austrię w celu wprowadzenia zakazu przywozu i przetwarzania na żywność i paszę genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy *Zea mays* L. linii T25, zatwierdzonej do wprowadzenia do obrotu decyzją 98/293/WE, nie są uzasadnione na mocy art. 23 dyrektywy 2001/18/WE.

Artykuł 2

Austria podejmuje niezbędne kroki w celu zniesienia zakazu przywozu i przetwarzania na żywność i paszę genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy *Zea mays* L. linii T25 najpóźniej 20 dni po otrzymaniu powiadomienia.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 maja 2008 r.

W imieniu Komisji
Stavros DIMAS
Członek Komisji

ZALECENIA

KOMISJA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 30 maja 2008 r.

w sprawie środków mających na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do następujących substancji: tróchloroetylen, benzen, 2-metoksy-2-metylobutan

*(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2271)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2008/471/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach rozporządzenia (EWG) nr 793/93 następujące substancje zostały określone jako substancje priorytetowe wymagające oceny zgodnie z rozporządzeniami Komisji (WE) nr 1179/94 ⁽²⁾ oraz (WE) nr 2364/2000 ⁽³⁾, dotyczącymi – odpowiednio – pierwszego i czwartego wykazu substancji priorytetowych, przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 793/93:

— tróchloroetylen,

— benzen,

— 2-metoksy-2-metylobutan.

- (2) Państwa członkowskie wyznaczone jako sprawozdawcy na mocy powyższych rozporządzeń zakończyły działania związane z oceną ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego stwarzanego przez wymienione substancje zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1488/94 z dnia 28 czerwca 1994 r. ustanawiającym zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony istniejących substancji oraz zaproponowały strategię ograniczenia ryzyka zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 ⁽⁴⁾.

- (3) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem Naukowym ds. Toksyczności, Ekotoksyczności i Środowiska (SCTEE) oraz z Komitetem Naukowym ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska (SCHER), które wydały opinie na temat ocen ryzyka przeprowadzanych przez sprawozdawców. Opinie te zostały opublikowane na stronach internetowych tych komitetów.

- (4) Wyniki oceny ryzyka i dalsze rezultaty strategii ograniczania ryzyka są przedstawione w odpowiednim komunikacie Komisji ⁽⁵⁾.

- (5) Na podstawie powyższej oceny należy zalecić podjęcie pewnych środków mających na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do niektórych substancji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 26.5.1994, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 273 z 26.10.2000, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 157 z 21.6.2008, s. 1.

- (6) Zalecane środki mające na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do pracowników należy rozważyć w ramach ustawodawstwa o ochronie pracowników, które uznaje się za stanowiące odpowiednie ramy do ograniczenia ryzyka ze strony omawianych substancji w zakresie, w jakim jest to niezbędne.
- (7) Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka przewidziane w niniejszym zaleceniu są zgodne z opinią komitetu powołanego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 793/93,

NINIEJSZY ZALECA:

SEKCJA 1

TRÓJCHLOROETYLEN

(Nr CAS 79-01-6; nr EINECS 201-167-4)

Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka dla pracowników (1)

- 1) Należy rozważyć przyjęcie dobrowolnego porozumienia z Europejskim Stowarzyszeniem ds. Rozpuszczalników Chlorowanych (ECSA) w imieniu europejskich producentów i dystrybutorów substancji a klientami, pozwalającego na sprzedaż przedmiotowej substancji jedynie tym klientom, którzy przestrzegają karty bezpiecznego stosowania tróchloroetyleny w czyszczeniu metali. Karta ta nakłada na użytkowników wymóg stosowania tróchloroetyleny do czyszczenia metalu w systemach całkowicie zamkniętych, jak to zostało określone w części 4 normy europejskiej EN 12921 oraz poddawania monitorowaniu przez osoby trzecie pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami.

SEKCJA 2

BENZEN

(Nr CAS 71-43-2; nr EINECS 200-753-7)

Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka dla środowiska (2, 3, 4, 5)

- 2) W celu wykluczenia potencjalnego zagrożenia dla przemysłowych oczyszczalni ścieków w miejscach produkcji i/lub przetwarzania benzenu zaleca się, by właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich powinny w pozwoleniach wydawanych na mocy dyrektywy 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ (dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli) określać warunki, dopuszczalne wartości emisji lub równoważne parametry bądź środki techniczne w odniesieniu do benzenu w celu zagwarantowania, że dane instalacje zaczną działać zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami (zwanymi dalej „BAT”) z uwzględnieniem technicznych właściwości odnośnych instalacji, ich geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska.
- 3) Państwa członkowskie powinny ściśle monitorować wdrażanie BAT w odniesieniu do benzenu oraz informować Komisję o wszelkich istotnych zmianach w ramach wymiany informacji o BAT.

- 4) W celu ułatwienia wydawania pozwoleń i monitorowania na mocy dyrektywy 2008/1/WE (dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli), benzen należy włączyć do obecnie prowadzonych prac mających na celu opracowanie wytycznych w sprawie najlepszych dostępnych technik (BAT).
- 5) Narażenie mikroorganizmów w przemysłowych oczyszczalniach ścieków należy, tam gdzie stosowne, poddać kontroli przepisów krajowych w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka dla mikroorganizmów i środowiska.

SEKCJA 3

2-METOKSY-2-METYLOBUTAN

(Nr CAS 994-05-8; nr EINECS 213-611-4)

Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka dla środowiska (6–11)

- 6) Zapobieganie wprowadzaniu przez człowieka wszelkich substancji, w tym również 2-metoksy-2-metylobutanu, do wód podziemnych jest głównym celem obowiązujących obecnie na terenie Wspólnoty przepisów prawnych ⁽²⁾. Zaleca się zatem podjęcie programów monitorowania tam, gdzie stosowne, w celu wczesnego wykrycia wód podziemnych zanieczyszczonych przez 2-metoksy-2-metylobutan.
- 7) Ponadto zaleca się szerokie stosowanie najlepszych dostępnych technik podczas konstrukcji podziemnych zbiorników benzyny i dystrybutorów na stacjach obsługi oraz w trakcie ich eksploatacji. Państwa członkowskie powinny rozważyć wprowadzenie obowiązkowych wymogów dla wszystkich stacji obsługi usytuowanych w strefach zasilania wód podziemnych.
- 8) Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich powinny w pozwoleniach wydawanych na mocy dyrektywy 2008/1/WE (dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli) określać warunki, dopuszczalne wartości emisji lub równoważne parametry bądź środki techniczne w odniesieniu do 2-metoksy-2-metylobutanu w celu zagwarantowania, że dane instalacje zaczną działać zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami (zwanymi dalej „BAT”) z uwzględnieniem technicznych właściwości odnośnych instalacji, ich geograficznego położenia i lokalnych warunków środowiska.
- 9) Państwa członkowskie powinny ściśle monitorować wdrażanie BAT w odniesieniu do 2-metoksy-2-metylobutanu oraz informować Komisję o wszelkich istotnych zmianach w ramach wymiany informacji o BAT.
- 10) Lokalne emisje do wód powierzchniowych należy, tam gdzie stosowne, poddać kontroli przepisów krajowych w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka dla środowiska.
- 11) Istniejące środki prawne zalecane w celu ochrony wód podziemnych uznaje się za wystarczające dla ochrony ludzi narażonych poprzez środowisko.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

⁽²⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, s. 1 (Dz.U. L 327 z 22.12.2000).

SEKCJA 4

ADRESACI

- 12) Niniejsze zalecenie skierowane jest do wszystkich sektorów, w których dokonuje się przywozu powyższych substancji, produkuje się je, transportuje, przechowuje, przetwarza na preparaty lub przetwarza w inny sposób, stosuje, usuwa lub odzyskuje, oraz do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 maja 2008 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 30 maja 2008 r.

w sprawie środków mających na celu zmniejszenie ryzyka stwarzanego przez następujące substancje: chlorek 2,3-epoksypropylotrimetyloamoniowy (EPTAC), chlorek (3-chloro-2-hydroksypropylo) trimetyloamoniowy (CHPTAC) oraz heksachlorocyklopentadien

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2316)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/472/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyka stwarzanych przez istniejące substancje ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W ramach rozporządzenia (EWG) nr 793/93 następujące substancje zostały określone jako substancje priorytetowe wymagające oceny zgodnie z rozporządzeniami Komisji (WE) nr 143/97 ⁽²⁾ oraz (WE) nr 2364/2000 ⁽³⁾, dotyczącymi odpowiednio trzeciego i czwartego wykazu substancji priorytetowych, przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 793/93:

- chlorek 2,3-epoksypropylotrimetyloamoniowy (EPTAC),
- chlorek (3-chloro-2-hydroksypropylo) trimetyloamoniowy (CHPTAC),
- heksachlorocyklopentadien.

(2) Państwa członkowskie wyznaczone jako sprawozdawcy na mocy powyższych rozporządzeń zakończyły działania związane z oceną ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego stwarzanego przez wymienione substancje zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1488/94 z dnia 28 czerwca 1994 r. ustanawiającym zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony istniejących substancji zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 ⁽⁴⁾ oraz zaproponowały strategię ograniczenia ryzyka.

(3) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem Naukowym ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska (SCHER), który wydał opinie na temat ocen ryzyka przeprowadzonych

przez sprawozdawców. Opinie te zostały opublikowane na stronie internetowej tego komitetu.

- (4) Wyniki oceny ryzyka i dalsze rezultaty strategii ograniczania ryzyka są przedstawione w odpowiednim komunikacie Komisji ⁽⁵⁾.
- (5) Na podstawie powyższej oceny należy zalecić podjęcie pewnych środków mających na celu zmniejszenie ryzyka w odniesieniu do niektórych substancji. W odniesieniu do substancji, które nie zostały wyraźnie wymienione, brak jest zaleceń dla adresatów niniejszego zalecenia.
- (6) Zalecane dla pracowników środki mające na celu zmniejszenie ryzyka należy rozważyć w ramach ustawodawstwa o ochronie pracowników, uznawanego za stanowiące odpowiednie ramy dla ograniczenia ryzyka stwarzanego przez omawiane substancje w zakresie, w jakim jest to niezbędne.
- (7) Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka przewidziane w niniejszym zaleceniu są zgodne z opinią komitetu powołanego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 793/93,

NINIEJSZYM ZALECA:

SEKCJA 1

CHLOREK 2,3-EPOKSYPROPYLOTIMETYLOAMONIOWY (EPTAC)

(nr CAS 3033-77-0; nr EINECS 221-221-0)

Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka dla pracowników (1) i środowiska (2)

1. Pracodawcy stosujący EPTAC w produkcji oraz jako odczynnik służący do wytwarzania skrobi kationowej powinni uwzględnić wszelkie wytyczne branżowe, które zostały wypracowane na poziomie krajowym w oparciu o praktyczne wytyczne o niewiążącym charakterze, sporządzone przez Komisję na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 98/24/WE ⁽⁶⁾ (dyrektywa w sprawie środków chemicznych).

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 25 z 28.1.1997, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 273 z 26.10.2000, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 157 z 21.6.2008, s. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 131 z 5.5.1998, s. 11. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2007/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 27.6.2007, s. 21).

2. Lokalne emisje EPTAC do środowiska podlegają w stosownych przypadkach przepisom prawa krajowego w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka dla środowiska.

SEKCJA 2

**CHLOREK (3-CHLORO-2-HYDROKSYPROPYLO)
TRIMETYLOAMONIOWY (CHPTAC)**

(nr CAS 3327-22-8; nr EINECS 222-048-3)

**Środki mające na celu zmniejszenie ryzyka dla
pracowników (3) i środowiska (4)**

3. Pracodawcy stosujący CHPTAC jako czynnik służący do wytwarzania skrobi kationowej powinni uwzględnić wszelkie wytyczne branżowe, które zostały wypracowane na poziomie krajowym w oparciu o praktyczne wytyczne o niewiążącym charakterze, sporządzone przez Komisję na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 98/24/WE.

4. Lokalne emisje CHPTAC do środowiska podlegają w stosownych przypadkach przepisom prawa krajowego w celu wykluczenia wszelkiego ryzyka dla środowiska.

SEKCJA 3

ADRESACI

5. Niniejsze zalecenie skierowane jest do wszystkich sektorów, w których dokonuje się przywozu powyższych substancji, produkuje się je, transportuje, przechowuje, przetwarza na preparaty lub przetwarza w inny sposób, stosuje, usuwa lub odzyskuje, oraz do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 maja 2008 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

ZALECENIE KOMISJI**z dnia 5 czerwca 2008 r.****dotyczące ograniczenia odpowiedzialności cywilnej biegłych rewidentów oraz firm audytorskich przeprowadzających ustawowe badania sprawozdań finansowych***(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2274)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2008/473/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG⁽¹⁾, określa minimalny stopień harmonizacji wymogów w zakresie ustawowych badań sprawozdań finansowych. Zgodnie z art. 31 wspomnianej dyrektywy Komisja ma obowiązek przedstawić sprawozdanie na temat wpływu krajowych zasad odpowiedzialności za przeprowadzenie badań ustawowych na europejskie rynki kapitałowe oraz na temat warunków ubezpieczenia biegłych rewidentów i firm audytorskich, a w stosownych przypadkach może także wydać zalecenia.
- (2) Płynne funkcjonowanie rynków kapitałowych wymaga trwałej funkcji badania oraz konkurencyjnego rynku usług audytorskich, który zapewnia odpowiedni wybór firm audytorskich będących w stanie i skłonnych przeprowadzić ustawowe badania sprawozdań finansowych spółek, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym któregośkolwiek państwa członkowskiego. Jednak rosnąca zmienność wartości rynkowej spółek powoduje znaczne zwiększenie ryzyka pociągnięcia do odpowiedzialności. Jednocześnie dostęp do ubezpieczenia od ryzyka związanego z takimi badaniami sprawozdań finansowych staje się coraz bardziej ograniczony.
- (3) Z uwagi na fakt, że nieograniczona i solidarna odpowiedzialność może zniechęcić firmy i sieci audytorskie do wejścia na międzynarodowy rynek badań sprawozdań finansowych spółek notowanych na giełdach we Wspólnocie, istnieją niewielkie szanse, że wyłonią się nowe sieci audytorskie będące w stanie przeprowadzać ustawowe badania takich spółek.
- (4) W związku z tym należy ograniczyć odpowiedzialność firm audytorskich oraz biegłych rewidentów, w tym biegłych rewidentów przeprowadzających badania skonsolidowanych sprawozdań finansowych, którzy przeprowadzają ustawowe badania spółek notowanych na giełdzie. Jednak jakiegokolwiek ograniczenie odpowiedzialności nie jest uzasadnione w przypadku celowego naruszenia obowiązków zawodowych przez biegłego rewidenta

i nie powinno mieć w takich przypadkach zastosowania. Takie ograniczenie nie powinno także w sposób negatywny wpływać na prawo jakiegokolwiek strony poszkodowanej do sprawiedliwego odszkodowania.

- (5) W świetle znacznych różnic istniejących między systemami odpowiedzialności cywilnej w państwach członkowskich każde z tych państw powinno mieć na tym etapie możliwość wyboru metody ograniczenia odpowiedzialności, którą uzna za najbardziej odpowiednią w kontekście własnego systemu odpowiedzialności cywilnej.
- (6) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia na mocy krajowych przepisów prawa górnej granicy w odniesieniu do odpowiedzialności biegłych rewidentów. Ewentualnie powinny one mieć możliwość określenia na mocy krajowych przepisów prawa systemu proporcjonalnej odpowiedzialności, zgodnie z którym biegli rewidenti oraz firmy audytorskie przeprowadzające badania ustawowe ponosiłyby odpowiedzialność jedynie w zakresie, w jakim przyczyniły się do powstałej szkody, nie ponosząc odpowiedzialności solidarnie wraz z innymi stronami. Państwa członkowskie, w których jedynie badana spółka, a nie poszczególni udziałowcy lub inne strony trzecie, może wysuwać roszczenia odszkodowawcze wobec biegłych rewidentów przeprowadzających badania ustawowe, powinny mieć także możliwość udzielenia pozwolenia spółce, jej udziałowcom i biegłemu rewidentowi na określenie ograniczenia odpowiedzialności biegłego rewidenta z zastrzeżeniem odpowiednich środków zabezpieczenia dla inwestorów badanej spółki,

NINIEJSZYM ZALECA:

Przedmiot

1. Niniejsze zalecenie dotyczy odpowiedzialności cywilnej biegłych rewidentów i firm audytorskich przeprowadzających ustawowe badania skonsolidowanych lub rocznych sprawozdań finansowych spółki zarejestrowanej w jednym z państw członkowskich, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w którymkolwiek z państw członkowskich.

Ograniczenie odpowiedzialności

2. Odpowiedzialność cywilna biegłych rewidentów oraz firm audytorskich z tytułu naruszenia obowiązków zawodowych powinna zostać ograniczona, z wyjątkiem przypadków celowego naruszenia obowiązków zawodowych przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2008/30/WE (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 53).

3. Ograniczenie odpowiedzialności powinno stosować się wobec badanej spółki i jakiegokolwiek strony trzeciej uprawnionej na mocy krajowych przepisów prawa do wysunięcia roszczenia odszkodowawczego.

4. Jakiegokolwiek ograniczenie odpowiedzialności cywilnej nie powinno uniemożliwić poszkodowanym stronom dochodzenia prawa do sprawiedliwego odszkodowania.

Metody ograniczenia odpowiedzialności

5. Państwa członkowskie powinny podjąć działania zmierzające do ograniczenia odpowiedzialności. W tym celu zaleca się w szczególności zastosowanie jednej lub kilku przedstawionych poniżej metod:

- a) określenie maksymalnej kwoty odszkodowania lub wzoru umożliwiającego obliczenie takiej kwoty;
- b) ustanowienie zbioru zasad, na podstawie których biegły rewident lub firma audytorska ponosiliby odpowiedzialność jedynie w zakresie, w jakim faktycznie przyczynili się do strat poniesionych przez powoda, oraz nie byłiby odpowiedzialni solidarnie wraz z innymi sprawcami szkody;
- c) stworzenie przepisu umożliwiającego każdej spółce, której sprawozdania finansowe będą badane, oraz biegłemu rewidentowi lub firmie audytorskiej ustalenie ograniczenia odpowiedzialności za porozumieniem stron.

6. Jeśli odpowiedzialność została ograniczona za porozumieniem stron, o czym mowa w pkt 5 lit. c), państwa członkowskie powinny zapewnić spełnienie poniższych warunków:

- a) porozumienie jest poddawane weryfikacji sądowej;

b) w odniesieniu do spółki, której sprawozdania finansowe będą badane, decyzję o ograniczeniu odpowiedzialności podejmują zbiorowo członkowie organów administrujących, zarządzających i nadzorczych, o których mowa w art. 50b dyrektywy Rady 78/660/EWG⁽¹⁾, lub – w przypadku badania skonsolidowanego sprawozdania finansowego – w art. 36a dyrektywy 83/349/EWG⁽²⁾. Taką decyzję zatwierdzają udziałowcy spółki, której sprawozdania finansowe będą badane;

c) ograniczenie odpowiedzialności i jakiegokolwiek jego zmiany są publikowane w uwagach do sprawozdań finansowych badanej spółki.

7. Przed przyjęciem środków realizacji dowolnej z metod, o których mowa w pkt 5 lit. a), b) lub c), bądź jakiegokolwiek innej metody ograniczenia odpowiedzialności zgodnej z pkt 2, 3 i 4, państwo członkowskie powinno uwzględnić wpływ na rynki finansowe i inwestorów, a także na warunki dostępu do rynku badań ustawowych dla spółek notowanych na giełdzie oraz konsekwencje dla jakości badań sprawozdań finansowych, możliwości ubezpieczenia od ryzyka oraz spółek, których sprawozdania będą badane.

Działania następce

8. Państwa członkowskie proszone są o przekazanie Komisji informacji na temat działań podjętych na podstawie niniejszego zalecenia do dnia 5 czerwca 2010 r.

Adresaci

9. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Charlie McCREEVY

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/99/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 137).